

(13.09.2021)

Am primit cu multă întristare vestea că poetul, eseistul, traducătorul, editorul și mai cu seamă omul de impecabil caracter Răzvan Codrescu s-a stins.

A fost un rar întâlnit mărturisitor creștin, o personalitate integră, care nu a cunoscut nici compromisul, nici dubla măsură. Un talent literar strălucit, un polemist savuros și mereu elegant, un îndrăgostit al României ideale, oricât de mult l-ar fi durut România reală.

Plecarea lui aduce o mare pierdere pentru familia sa, pentru prietenii care continuă să-l admire, iubitor, și pentru Biserica Ortodoxă, al cărei apologet înzestrat și neobosit a fost.

Dumnezeu să-l odihnească în ceata dreptilor!

[Teodor Baconschi Facebook Page](#)

Vrednicul mărturisitor al unei Români (im)posibile

Plecat prea devreme din cercul său familiar și din raza mai amplă a culturii naționale, Răzvan Codrescu ne lasă acum îndatorirea de a-i configura cum se cuvine posteritatea. Îi vom reciti cărțile, îi vom aprecia pe deplin măiestria literară, așa cum vom înțelege, rotund, consecvența lui în apărarea creștinismului și a unui patriotism vertical. Și până acum câteva zile, când îl știam printre noi, eram siguri că semnătura sa implică soliditate, rigoare, eleganță, noblețe de caracter, intransigență morală, ironie subtilă și precizia unui meșteșug fericit adăugat înzestrărilor sale native. De acum însă, vom privi la cărțile sale de eseu, poezie, apologetică ortodoxă și istorie a ideilor, dar și la traducerile sale perfect elaborate, cu ochi mai limpezi și hotărâtă însuflețire.

Ne va lipsi acest cavaler solitar – cu umbra unui Don Quijote. Ne vor lipsi verbul său aproape liturgic, limpezimea judecăților sale morale și teocentrismul său, alimentat prin lecturi savante, la umbra mării tradiții biblico-patristice. Toți cei care l-am însoțit, bucurându-ne de duhul său viu și nevătămat, știam că Răzvan Codrescu n-a făcut compromisuri, nici în viața intelectuală, nici în cea politică sau mediatică a societății noastre. A plătit prețul acestei rare independențe printr-o singurătate asumată ascetic, suferind o marginalizare (relativă) pe care, desigur, nu o merita și care, din păcate, nu va mai putea fi remediată postum. Nu implic astfel sugestia că nu era cunoscut. Era însă reductibil și a fost mereu etichetat (de către inși care nu-i ajungeau nici la glezne) tocmai pentru că n-a ezitat să denunțe orice grupare Răzvan Codrescu urmărea nu atât moderația – în care deplângea uneori lașitatea –, cât rostirea liberă, situată dincolo de clivaje, găști și programe fals virtuozose, dar lucrative. Avea intuiția tragică potrivit căreia, pe pământ, nu poți proclama adevărul lui Hristos fără să te răstignești împreună cu El. Nu practica un creștinism pietist, nefiind numaidecât un ins „bisericos”, în sensul ritualismului pândit de rutină, însă posedea simțul mărturisirii de credință ca fapt existențial, cu care nu te joci, de vreme ce, prin el, îți pui în cumpănă propria mântuire.

L-am citit fidel, cu bucuria de a-i recunoaște stilul atât de pregnant individualizat, și am urmărit evoluția sa de om slobod, care nu seteme să-și lămurească erorile de percepție, în augustiniana retortă a unor continue revizuri lăuntrice. Aceasta e forma specific intelectuală a smereniei: să nu pari și mai ales să nu te consideri infailibil, să participi la înțelegerea epocii tale cu mintea deschisă, să salvezi esențialul, fără să hiperbolizezi fleacul ornamental și fără să te disimulezi îndărătul unor măști mistificatoare. Trecând prin felurite vârste, de la idealismul fervent al tinereții până la scepticismul sapiențial al maturității, Răzvan Codrescu avea capacitatea de a se judeca doar pe sine: spre deosebire de atâția alți autori (bolnavi de auto-îndreptățire), el nu recurgea la polemică pentru a-i culpabiliza mecanic pe ceilalți, ci pentru a desluși direcția, prin lupta cea bună a celor aleși.

În lumea contemporană, unde infernul nu mai e gol metafizic, ci mai degrabă decor tehnologic alienant și scena atâtor sminteli ideologice, confratele nostru se simțea tot mai stingher. Sunt convins că în împărăția lui Dumnezeu, unde a pătruns acum, între șoapta doinei și cadența botticelliană a terținei dantești, Răzvan Codrescu e în sfârșit consolată. Acolo va regăsi aievea armonia solemnă a unei vieți care merită trăită fără sfârșit. Tot acolo ar fi frumos să ne îmbie și pe noi, când ne va sosi ceasul. Dumnezeu să te isprăvească de-a pururi, iubite prieten!

(Lumea Credinței, octombrie 2021)